Analize și opinii

Țărână, Țară și Țăran

Acum 11 minute 8 Vizualizari 6 Timp de citire

Trei cuvinte intrate de veacuri în limba română, care au aceeași rădăcină și ne duc la aceleași izvoare ale neamului.

Țărâna este stratul superior al solului, în care semănăm seminþele celor mai diferite plante necesare existenței noastre. O săpăm, o arăm, o mărunþim, o prășim, o întoarcem pe toate fețele și stoarcem din ea, cu timp și fără timp, toată vlaga pământului. Din ea ne luăm energia vitală, hrana trupurilor noastre, hrana animalelor de tot felul.

Din ea răsar iarba și legumele, cerealele, florile, pomii, copacii și bucuriile belșugului. Din ea ne-a zidit Dumnezeu strămoșii. În ea s-au jucat copiii și ea le-a mângâiat picioarele desculțe și mânuțele plăpânde. Pe ea au sărutat-o de nenumărate ori moșii și strămoșii noștri, fiindcă au iubit-o, cel mai adesea, mai presus decât pe viața lor. Pe ea au apărat-o cu prețul vieții în războaie, ca să nu le-o răpească barbarii și s-o poată lăsa drept moștenire copiilor și urmașilor urmașilor lor. Țărâna e frământată, precum pâinea în covată, cu lacrimi și cu sânge de generațiile de dinaintea noastră. Ea a fost ca un altar de jertfă, pe care părinții noștri au ars iubirea și speranța lor, când au înălțat rugăciuni către Atoatefăcătorul, ca să se îndepărteze de la hotarele lor vrăjmașii, ciuma, holera, furtunile, puhoaiele și pustiul. Când au fost nevoiți să-și ia lumea în cap și să plece peste mări și țări, românii nu au uitat să-și ia din grădina copilăriei o mână de țărână, pe care să le-o așeze pe piept „când o fi să fie”, ca să o simtă ca pe o mângâiere a mamei, ca pe o învelitoare a inimii lor.

Cu țărâna s-au înfrățit a doua oară, când le-a bătut ceasul veșniciei, când „și-au plecat fruntea în þărână”. Ea a fost pecetea plecării noastre din această lume pe alte tărâmuri, când toate nimicurile acestei vieți și Țărână, Țară și Țăran! acestei lumi rămân în urma noastră: „Poți zidi o lume-ntreagă, poți s-o sfarămi…, orice-ai spune,/ Peste toate o lopată de țărână se depune!” (M. Eminescu).

Praf și țărână rămâne din toate zbaterile, din toate ambițiile, certurile, luptele, mărimurile și bogățiile noastre. Țărâna ne învelește ca o plapumă până la învierea cea de obște. Toată dragostea și recunoștința celor rămași în urmă se rezumă la un salut șoptit printre suspine: „Fie-ți țărâna ușoară!”, „Trupul tău ce-a fost țărână, în țărână s-o preface!” (V. Alecsandri).

Noi, românii, suntem oameni ai țărânii, oameni ai pământului, ai locului. Aici ne-am zămislit ca popor cu mii de ani în urmă, nu suntem venetici, nu suntem nomazi, nu putem fi indiferenți față de pământul pe care ni l-a dat Dumnezeu să trăim pe el și să ne-mplinim menirea noastră ca popor în lume.

Țara este un teritoriu pe care trăiește și se dezvoltă un popor, teritoriul pe care l-a dat Dumnezeu acelui popor. Țara fără popor e un pustiu; poporul fără o țară e o gloată, o adunătură de lume, un popor de nomazi, de călători, de căutători, un popor al căruțelor, un popor de aventurieri. Țara este țărâna hotărnicită, lucrată și apărată, frământată cu sânge și cu lacrimi. Țara este bunul cel mai de preț al unui popor, matricea existenței sale, locul unde își naște și își crește pruncii, unde își trăiește iubirile, unde își împlinește rostul istoric pentru care există în lume. Țara este spațiul în care poporul își vorbește limba, își rostește rugăciunile și doinele, își joacă dansurile, își plânge bucuriile și durerile, își clădește idealurile. Țara este buletinul de identitate al unui neam; este icoana sfântă a sufletului acelui neam. Ea nu se târguiește, nu se vinde, nu se batjocorește. Țara se clădește cu fiecare prunc născut, cu fiecare cuvânt învățat, cu fiecare cântec, cu fiecare piatră zidită, cu fiecare spic de grâu, cu fiecare poezie, cu fiecare sfat înțelept. Se apără cu preþul vieții.

Cetățile și mai ales orașele au apărut târziu în viața popoarelor. Organizarea de bază a fost și a rămas prin veacuri satul. Până astăzi satul se identifica cu țara. Lucrurile sunt clare: te duci la oraș sau la țară, adică la sat. N-am auzit pe nimeni spunând că se duce „la țară”, când mergea spre oraș. Omul zilelor noastre este conștient că în lumea satelor se mai găsește Țara, viața adevărată, românească, autentică. Aici încă mai găsește buna-cuviință românească, limba curată, muzica populară, horele străbune, portul tradițional,

Aici mai găsește dragostea de țară adevărată, patriotismul sincer. Aici mai găsește țărani care plâng când văd că țara se zvârcolește sub colții hămesiți ai celor ce îi smulg bogățiile solului și subsolului. Aici mai găsești țărani, care sunt convinși că fiecare neam are un rost în istorie, că Dumnezeu i-a dat fiecărui om și fiecărui popor zestrea de care are nevoie să existe. Se minunează toți, când văd cu câte bogății ne-a blagoslovit Dumnezeu și se aruncă orbește să prindă ce-o prinde din ele.

Singur țăranul înțelege adevărul: neamul românesc nu este trimis în lume de Dumnezeu pentru o zi, ci pentru o veșnicie și tocmai de aceea i-a dat Dumnezeu zestre să-i ajungă până la sfârșitul veacurilor. Prea mult L-au iubit părinții, moșii și strămoșii noștri, prea mulți sfinți a rodit neamul acesta, țărâna aceasta carpato-dunăreană, Grădina Maicii Domnului.

Au înțeles străinii, că țăranii sunt cei mai vajnici apărători ai țărânii, ai Țării și de aceea s-au opintit să-i desființeze. Unii i-au atras spre orașe, spre industrie, spre munca salariată; alții i-au îndemnat să plece peste mări și țări, ca să câștige o pâine mai bună. Alții i-au făcut „fermieri”, ori i-au ademenit cu bani să-și vândă țărâna, pământul strămoșesc. Și au găsit, din păcate, destui din aceștia. Astăzi peste 40% din țărâna cea mai roditoare a câmpiilor noastre este vândută la străini.

Cernoziomul Bărăganului, al câmpiilor bănățene și al altor locuri care, cu ani în urmă erau „grânarul Europei”, astăzi este al străinilor. Pământurile noastre rămân nemuncite, fiindcă tineretul e departe, populația satelor îmbătrânită, agricultura nerentabilă. Ne-au îndopat străinii cu tot felul de chimicale, cu tot felul de legume și fructe intoxicate de otrăvuri, la prețuri derizorii, care ne-au pus pe butuci producția noastră.

Se atentează la instituții fundamentale ale neamului, precum Familia, Biserica, Armata și pe mulți oameni politici i-am auzit apărându-le, mai cu seamă în campaniile electorale. N-am auzit pe nici unul apărând Țărâna, Țara și Țăranul, acești piloni ai statului român!

Preluare: «Obiectiv mehedințean» Nr. 1246/19 sept 2024 / Autor: Pr. Prof. dr. Alexandru Stănciulescu-Bârda

Despre autor

editor